

ת"פ 30453/04/10 - יהושע צולר נגד מדינת ישראל - פמת"א

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 30453-04-10 מדינת ישראל נ' צולר ואח'
בפני כבוד השופטת דניאלה שריזלי

המבקש

יהושע צולר
ע"י ב"כ עו"ד א' ניב-סבג
נגד

המשיבה

מדינת ישראל - פמת"א (מיסוי וכלכלה)
ע"י ב"כ עו"ד ח' קורין ועו"ד י' ליבני

החלטה

זוהי בקשתו של נאשם (להלן: **המבקש**) לאסור פרסום קטעים מהכרעת הדין. התביעה (להלן: **המשיבה**) מתנגדת לבקשה.

הרקע העובדתי

א. ברקע הבקשה - כתב אישום שהגישה המשיבה נגד המבקש ושני נאשמים נוספים - אסתר טנצר [הנאשמת מס' 2 בכתב האישום (להלן: **טנצר**)], ויהודה קרן [הנאשם מס' 3 בכתב האישום (להלן: **קרן**)]. כתב האישום כלל שני פרטי אישום. לשלושת הנאשמים יוחסו עבירות לפי חוק ניירות ערך, התשכ"א-1961 (להלן: **חוק ני"ע**). בנוסף, הואשמו המבקש וקרן (בפרט האישום הראשון) בעבירה של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ב. לאחר שמיעת הראיות בתיק ניתנה בתאריך 27.10.16 הכרעת דין (להלן: **הכרעת הדין**). המבקש וקרן הורשעו (בפרט האישום הראשון) בכך שבעודם מכהנים כדירקטורים בחברת דש איפקס הולדינגס בע"מ ביצעו עבירות לפי חוק ני"ע, שעניינן **הכללת פרט כוזב ומטעה בדו"ח מיידי ובתשקיף ועבירות דיווח**, לפי הסעיפים 53(א)(2) ו-53(א)(4) לחוק ני"ע, וכן, **בקבלת דבר במרמה**. המבקש הורשע, בנוסף (בפרט האישום השני), ב**שימוש במידע פנים** ומסירתו שלא כדין לטנצר, עבירה לפי סעיף 52ג' לחוק ני"ע. האחרונה הורשעה **בעשיית שימוש במידע הפנים האמור**, עבירה לפי סעיף 52ד' לחוק ני"ע.

ג. בהכרעת הדין ממצאים עובדתיים בדבר טיב הקשר והיחסים בין המבקש לבין טנצר, ממצאים שנשמכו על עדויות השניים והודייתם כי קיימו מערכת יחסים רומנטית שנמשכה שנים רבות. אשר היוו רקע ומניע

עמוד 1

לביצוע המעשים נשוא הכרעת הדין. במסקנות הכרעת הדין נקבע כי מערכת היחסים הרומנטית היוותה רקע ומניע לביצוע העבירות שבהן הורשעו המבקש וטנצר.

ד. עוד אציין כרקע, כי בתאריך 31.1.2013, בפתחה של פרשת ההגנה, עובר לשמיעת עדות המבקש, התבקש בית המשפט ע"י ב"כ המבקש, עו"ד איריס ניב-סבג, ליתן צו איסור פרסום ספציפי לגבי קטעים בעדותו של המבקש הנוגעים למערכת יחסיו עם טנצר, וזאת, מכוח סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד-1984 (להלן: **חוק בתי המשפט**), למניעת פגיעה בפרטיותו (ראו: עמ' 296 לפרוטוקול הדיון). ב"כ התביעה הכללית, עו"ד חנה קורין, לא התנגדה לבקשה ככל שזו נגעה לפרוטוקול עדותו של המבקש. עם זאת הבהירה, כי הסכמתה מוגבלת לפרוטוקול העדות, ולא תחול על הכרעת הדין שתינתן בעתיד ו/או על גזר הדין (שם, ש' 15-18).

ה. נוכח ההסכמה דלעיל נעתרתי לבקשה ביחס לפרוטוקול עדותו של המבקש. התיק והפרוטוקול נותרו חסויים מפני הציבור, ופתוחים בפני בית המשפט והצדדים בלבד.

ו. עובר לשימוע הכרעת הדין הודעתי לצדדים על כוונתי לבטל את החיסיון המוטל על התיק כולו, ביטול שמשמעותו פרסומה של הכרעת הדין לכלל הציבור; אגב כך, הועלתה אפשרות כי הצדדים יבואו בדברים במגמה להגיע להסכמות ביחס לאיסור פרסום של קטעים קונקרטיים בפרוטוקול שלתחושת המבקש פוגעים בפרטיותו (ראו: החלטות מ-5.5.16 ומ-26.9.16). הצדדים לא הגיעו לכלל הסכמות בנושא.

ז. בתאריך 27.10.16 ניתנה, כאמור, הכרעת הדין המרשעה. הדיון בטיעונים לעונש קבוע לתאריך 4.1.2017.

לאחר שימוע הכרעת הדין עתרה ב"כ המבקש לאסור את פרסומה בציבור ולהותיר את החיסיון על כנו, וזאת, באורח זמני, ולפחות עד שיתאפשר להגנה ללמוד את הכרעת הדין, לאתר קטעים הפוגעים בפרטיותו של המבקש, ולהכין בקשה מנומקת בנושא זה. המדינה לא התנגדה למתן השהות הזמנית המבוקשת (עד 3.11.16). אשר על כן, לבקשת ההגנה ובהעדר התנגדות מצד המדינה, וכדי לאפשר הידברות בין הצדדים הארכתי את תוקפו של איסור הפרסום עד החלטה אחרת. בנסיבות שנוצרו הוארך על ידי החיסיון מעת לעת.

הבקשה ועמדות הצדדים

ח. בתאריך 16.11.16, משכשלה ההידברות בין הצדדים, הגישה ההגנה בקשה מפורטת לאיסור פרסום חלקי של הכרעת הדין. בבקשה עותר המבקש לאסור את פרסומם של קטעים שונים בהכרעת הדין. מדובר ב-22 קטעים אשר מפורטים בנספח לבקשה (חלקם משפטים בודדים, וחלקם פסקאות שלמות, להלן: **הקטעים**), שבהם התייחס בית המשפט באמירות מפורשות ליחסים הרומנטיים שהיו בין המבקש

לטנצור. מבחינה מעשית, עותר המבקש כי בד בבד עם הסרת החיסיון מהכרעת הדין והתרת פרסומה בציבור יושחרו הקטעים המפורטים בנספח כך שלא יובאו לידיעת הציבור.

ט. הבקשה מעוגנת בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, מכוחו מוסמך בית המשפט לאסור פרסום בקשר לדיוני בית המשפט במידה שהוא רואה צורך בכך, בין היתר, לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיותו של בעל דין, עד, או, אדם אחר ששמו הוזכר בדיון. לטענת המבקש, הוא לא חשף בפני בני משפחתו את קיומו של קשר אינטימי בינו לבין טנצור במשך כל תקופת הקשר ועד היום. אשר על כן, פרסום יחסיהם האינטימיים מקים חשש קונקרטי וממשי לפגיעה חמורה בפרטיותו אשר תוצאתו קרע משפחתי. חשש זה גובר, לגישת ההגנה, על הערך הנכבד של פומביות הדיון. במיוחד במקרה זה שבו הפגיעה היא בליבת הזכות לפרטיות, ומה גם, שהמבקש והנאשמת אינם דמויות ציבוריות, כך שלא קיים אינטרס ציבורי בכניסה לנבכי יחסיהם האינטימיים. לתמיכת הבקשה ונימוקיה אוזכרו פסקי הדין ע"א 4963/07 **ידיעות אחרונות ואח' נ' עו"ד פלוני ואח'** (27.2.2008); ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון אחרונות ואח' נ' עו"ד פלוני ואח'** (23.7.2009); וכן, ע"א 382/16 **יהל נ' פקיד שומה תל-אביב** (13.7.2016).

י. בבקשה הודגש, כי כל הקטעים נבחרו ע"י ההגנה במשורה, מתוך גישה שקולה ומאוזנת: מחד גיסא, נבחרו אך ורק קטעים המתייחסים באופן מפורש לקשר האינטימי בין המבקש לטנצור, שעל כן, הם בעלי פוטנציאל לגרימת נזק חמור למבקש ולמשפחתו; ומאידך גיסא, הקטעים הללו אינם חיוניים להבנת מכלול הרצף וההקשר שבקביעות הכרעת הדין. לאור השיקולים שמנתה מבקשת ב"כ המבקש להעדיף את הפגיעה החמורה בפרטיות ואת הנזק שיגרם הפרסום למבקש על פני עקרון פומביות הדיון והאינטרס הציבורי שבפרסום יחסיו עם טנצור.

יא. המשיבה מתנגדת, כאמור, לאיסור פרסום הפרטים החושפים את יחסיהם האינטימיים של המבקש וטנצור. התנגדותה מתייחסת באורח גורף לכלל הקטעים המפורטים בנספח. עתירתה היא לדחות את הבקשה ולפרסם את הכרעת הדין ככתבה.

לטענת המשיבה, בהיבט הנורמטיבי, כלל פומביות הדיון הוא עקרון על, והסטייה ממנו בדרך של איסור פרסום תחול במקרים חריגים בלבד, שאחד מהם הוא המקרה שבו עתיד הפרסום לגרום פגיעה חמורה בזכות לפרטיות של נאשם, עד או אדם אחר. יתרה מכך, טוענת המשיבה, בהתאם להלכה הפסוקה [ע"א 382/16 בענין **יהל**, וע"א 4963/07 בענין **ידיעות אחרונות הנ"ל**]^[1], גם בהתקיים פגיעה בפרטיות, ואפילו פגיעה חמורה, על בית המשפט לשקול את נסיבות המקרה ולאזן בין מהות ועוצמת הפגיעה בפרטיות לבין הפגיעה בעקרון פומביות הדיון, כשהבכורה היא לאחרון. בגדר האיזון - יאסור בית המשפט את פרסום המידע הפוגע רק אם הנזק שייגרם לפרט עולה על הפגיעה בערך הפומביות. האפשרות היא להגביל את פרסומם של חלקים מהפרוטוקול או מפסק הדין, ואולם, מגבלות אלה שמורות למקרים חריגים בלבד. בכל הנוגע לפסק דין (ולהכרעת דין) הכלל הוא שיש לפרסם את פסק הדין במלואו. לטענת המשיבה, השיקולים שעל בית המשפט להביא בחשבון שעה שהוא מאזן בין האינטרסים הם סוג ההליך, השלב שבו הוא מצוי, מידת העניין הציבורי בפרסום המידע הקונקרטי, וקיומה של זיקה בין המידע הפוגע, לכאורה, בפרטיות לבין מעשי העבירה המיוחסים לנאשם.

ועוצמתה. מזיקה זו, נטען, נגזרת שאלה נוספת והיא - עד כמה עתיד איסור הפרסום לפגוע בהבנת הציבור את מעשי העבירה ותוצאתם.

יב. בהיבט הקונקרטי, מוסכם עם המשיבה, כי המידע שמבקשת ההגנה לחסות בדבר הקשר האינטימי שניהלו המבקש וטנצר לאורך שנים, נמנה עם העניינים שחשיפתם עלולה להביא לפגיעה בפרטיות. פגיעה שהיא אולי חמורה. ואולם, באיזון המתבקש בין שיקול זה לבין חשיבות הערכית של עקרון פומביות הדיון, טוענת המשיבה, כשאלה נבחנים על פי השיקולים המנויים בפסיקה, ובהתחשב בזהותו של המבקש וכהונת הדירקטור שבמהלכה ביצע את העבירות בהן הורשע, מן הדין שתינתן הבכורה לעקרון פומביות הדיון. המשיבה מבססת את עמדתה על שורה של שיקולים. ראש וראשון, חומרת העבירות שבהן הורשע המבקש וחומרת הנסיבות האופפות אותן, כשזו האחרונה נובעת ממעמדו הבכיר בחברה ציבורית מחד גיסא, ומאידך גיסא, מהזיקה הישירה בין מעשי העבירה (בשני האישומים) לבין יחסיו הרומנטיים עם טנצר, בעטיים פעל כפי שפעל. יחסים אלה היו, לטענת המשיבה, רלוונטיים ביותר לביצוע העבירות, וניתן לכך ביטוי מפורש בהכרעת הדין. ללמדנו, כי בית המשפט לא ראה אפשרות לוותר על הכללתם כחלק בלתי נפרד מהמסכת העובדתית. שיקול נוסף לניגוח טענות המבקש ראתה המשיבה בשימוש שעשה הוא עצמו ביחסיו האינטימיים עם טנצר עוד בשלב החקירה. במלים אחרות: שאיפתו של המבקש לחסות תחת צו איסור פרסום אותם קטעים בהכרעת הדין שבהם באה לידי ביטוי מערכת יחסיו האינטימית עם טנצר, מסתמנת כפרדוקס לשימוש האינטנסיבי שעשה הוא עצמו במערכת יחסים זאת במהלך החקירה, בעיקר כתירוץ למעשים עברייניים שהוטחו בפניו, תירוץ שהתגלה בדיעבד כשקרי. השקרים מהווים, כשהם לעצמם, רכיב אשר מעצים את חומרת התנהלותו של המבקש, ומבססים את אחריותו הפלילית והיבטה המחמיר.

המשיבה ציינה, כי ניסתה למצוא ניסוחים חלופיים לקשר הרומנטי האמור אך הדבר לא עלה בידה, שכן, כל ניסוח חלופי עלול לעוות את תוכן הכרעת הדין ואת רוחה.

יג. מכלול השיקולים, טענה המשיבה, מעצים את אינטרס הציבור שבפרסום הכרעת הדין ללא סייגים וללא השחרה. על אחת כמה וכמה, כשמדובר בהכרעת דין שניתנה לאחר שנבחנו הראיות לגופן, להבדיל מהליך משפטי הנמצא בראשיתו. כך, שעקרון פומביות הדיון והאינטרס הציבורי במקרה ספציפי זה הם מוגברים וגוברים על הפגיעה בפרטיותו של המבקש.

דין והכרעה

יד. הבקשה שלפניי מחייבת איזון ראוי והכרעה בין שני ערכים מתנגשים - האינטרס הציבורי בדבר פומביות הדיון, מצד אחד, והזכות לפרטיות, מצד שני. בכתבי טענותיהם התייחסו הצדדים בהרחבה הן לעקרון פומביות הדיון והן לסייג שעניינו מניעת פגיעה חמורה בפרטיות, תוך שהם מוצאים עיגון לעמדותיהם המנוגדות בפסיקה הרלוונטית, אלא שכל צד מוצא בה פנים לכאן ולכאן, בהתאם לנסיבות הקונקרטיות של המבקש והתיק נושא הדיון.

טו. נקודת המוצא לדיון בבקשה שלפניי היא עקרון היסוד בדבר **פומביות הדיון** אשר קבוע בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה, לפיו, **"בית המשפט ידון בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק או אם הורה בית המשפט אחרת לפי חוק"**, וכן, בסעיף 68 לחוק בתי המשפט. עקרון פומביות הדיון הינו אחד העקרונות החוקתיים המרכזיים שביסוד שיטת המשפט שלנו, וביסודו הוא מבוסס על שלושה רציונאליים שקשורים זה בזה - חשיבותה של זכות הציבור לדעת וחופש הביטוי; הערובה לאיכות ההחלטה השיפוטית הניתנת בסיום ההליך המשפטי כשהוא חשוף לעיני הציבור; וכן, הידוק אמון הציבור במערכת המשפט המושגת באמצעות שקיפות ההליכים [רע"א 482/13 אליהו חברה לביטוח בע"מ נ' מירה רפאל ואח' (24.3.2013)]. רציונאליים אלה מאפשרים ביקורת ציבורית על פעולת הרשויות, לרבות, בתי המשפט, בקורת המבטלת כל אפשרות של שפיטה מתוך משוא פנים ודעה קדומה [ראו גם: ע"א 4963/07 הנ"ל; בש"פ 5153/04 פלוני נ' ידיעות אחרונות בע"מ (2004); ע"פ 11793/05 חברת החדשות הישראלית בע"מ נ' מדינת ישראל (5.4.2006)]. פומביות ההליך המשפטי גם מאפשרת להתריע בפני הציבור על מעשים דוגמת המעשים שביצע נאשם זה ואחר, ולהרתיע אחרים מביצוע עבירות דומות. מכוחו של עקרון פומביות הדיון נגזרים קיום הדיונים בדלתיים פתוחות, והזכות לפרסם ברבים ולהביא לידיעת הציבור את שנאמר בדיונים בין כתלי בית המשפט ואת פסקי הדין שניתנו.

טז. ככל העקרונות והזכויות במשפט - עקרון פומביות הדיון אינו מוחלט וניתן לחרוג ממנו, ובלבד שקיים לכך עיגון מפורש בחוק. החריגים לעקרון פומביות הדיון קבועים בסעיף 68 לחוק בתי המשפט (לענין סגירת הדלתות) ובסעיף 70 לאותו חוק (לענין איסור פרסום), והם נקבעו תוך איזון בין הערכים המתנגשים. הקשר בין דלתיים סגורות לבין איסור פרסום מעוגן בסעיף 70(א) לחוק בתי המשפט הקובע כי **"לא יפרסם אדם דבר על דיון שהתנהל בבית משפט בדלתיים סגורות אלא ברשות בית המשפט"**. החריג הרלוונטי לענייננו הוא הזכות לפרטיות, זכות חוקתית המעוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

יז. במתח שבין שני האינטרסים האמורים - האינטרס הציבורי בדבר פומביות הדיון, מצד אחד, והזכות לפרטיות, מצד שני, נקבעה נקודת האיזון בסעיף 70(ד), שמכוחו מתבקש בית המשפט עתה לאסור את פרסומם של הקטעים בהכרעת הדין. סעיף 70(ד) קובע לאמור:

בית המשפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון, או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם....

מאחר שעקרון פומביות הדיון נפגע כל אימת שמגבילים את פרסומו של ההליך השיפוט - קבע המחוקק, כי נקודת האיזון בין הערכים החוקתיים האמורים ממוקמת בנקודה בה עלול פרסום דיוני בית המשפט או פסק הדין לגרום "פגיעה חמורה בפרטיות". משמע: לא די בפגיעה "סתם" בפרטיות כדי להביא להטלת צו איסור פרסום. רק במקרה של פגיעה חמורה בזכות לפרטיות שעלולה לגרום נזק בלתי הפיך נסוג עקרון פומביות הדיון מפני הזכות לפרטיות.

יח. אמות המידה לבחינת עוצמת הפגיעה בזכות לפרטיות נקבעו במהלך השנים בפסיקת בית המשפט העליון, כשהמרכזית בהן היא אופיו של המידע שאת פרסומו מבקש אחד הצדדים להגביל. כך, נקבע [בע"א 8825/03 **שירותי בריאות כללית נ' משרד הביטחון** (11.4.2011)], כי הזכות לפרטיות עניינה באוטונומיה של הפרט והטלת הגבלה על נגישותם של אחרים אליו, לבל יוטרג בצנעת חייו על-ידי אחרים; ואשר למידע הפוגע, נקבע, כי פרסומו ייחשב כ"פגיעה חמורה" כאשר הוא מתייחס לעניינים המשתייכים לליבת הזכות לפרטיות (ע"א 4963/07 בענין **ידיעות אחרונות**, פסקה 10). כלומר: כתנאי להפעלת הסמכות לפי סעיף 70(ד) על בית המשפט לבחון הן את מהות הזכות הנפגעת, והן את עוצמת הפגיעה בה. רק אם יגיע בית המשפט למסקנה כי פרסום המידע יביא לפגיעה בפרטיות, וכי הפגיעה היא חמורה, יידרש לשקול האם יש מקום להפעיל את סמכותו לאיסור הפרסום (**שם**, פסקה 11).

יט. ואולם, גם לאחר שהגיע בית המשפט למסקנה שהפגיעה הפוטנציאלית כתוצאה מפרסום המידע היא חמורה, אין מלאכתו שלמה. עליו להמשיך ולבחון האם בנסיבות המקרה יש מקום להפעיל את סמכותו בדבר איסור הפרסום נוכח השיקולים הרלוונטיים. כך, לצד עוצמת הפגיעה בזכות לפרטיות של בעל דין, והשלכתה האפשרית גם על בני משפחתו וסביבתו הקרובה, אמור בית המשפט לבחון באיזו מידה ייפגע עקרון פומביות הדיון כתוצאה מהגבלת פרסומו של ההליך, או, תוצאתו. הפרמטרים המשמשים לבחינה זו הם מידת העניין הציבורי שבהליך הספציפי ובזהותם של בעלי הדין (רע"א 482/13), ובמסגרת זו, כשמדובר בהליך פלילי, נבחנים סוג העבירות שעבר הנאשם ורף חומרתן, וכן, מכלול הנסיבות הכרוכות בהן, בכלל זה, הזמן שחלף מאז נעברו העבירות. פרמטר נוסף נוגע להיקף החיסיון המבוקש ומשך החיסיון, וכן, השלב שבו מצוי ההליך המשפטי. מובן מאליו, כי שונה ההתייחסות במקרה שבו מצוי ההליך הפלילי בחיתוליו ממקרה שבו ההליך הסתיים וניתנה הכרעת דין המרשיעה את הנאשם. ואם בהכרעת דין מדובר, עשוי בית המשפט לבחון אם פורסמה הפרשה באמצעי התקשורת קודם להכרעה השיפוטית. שהרי, אם אלה הם פני הדברים, נחיצותו של איסור הפרסום נחלשת באופן ממשי.

כ. בהמשך לאמור, עוצמת הפגיעה בעקרון פומביות הדיון עשויה להשתנות ממקרה למקרה; לא דומה עוצמת הפגיעה הנובעת מאיסור פרסום גורף על ההליך הנדון בבית המשפט לעוצמת הפגיעה הנובעת מאיסור פרסום חלקי הנוגע רק לזהות בעלי הדין או למסכת עובדות קונקרטית בפרשה [רע"א 3614/97 **אבי יצחק נ' חברת החדשות הישראלית**, פסקה 10 (1998)]. ניתן, אפוא, לסכם ולומר, כי פומביות הדיון הנה בחזקת הכלל. חשיבותו העליונה של העיקרון מביאה לכך שלא בנקל יסטה בית המשפט מכלל זה ויאסור פרסום מידע או פרטים חיוניים ביחס לבעל דין, ובמקרה של נאשם - ביחס לעבירות שעבר ולנסיבות שבהן בוצעו העבירות, אלא אם כן, קיימת הצדקה של ממש לאסור את פרסומם, הצדקה הגלומה בפגיעה חמורה בפרטיותו והיא גוברת על עוצמת הפגיעה באינטרס הציבורי.

כא. על רקע המסגרת הנורמטיבית האמורה והשיקולים הקבועים בפסיקת בית המשפט העליון לצורך איזון ראוי בין הערכים המתנגשים, בחנתי ושקלתי את נימוקי הבקשה לאסור את פרסומם של 22 הקטעים, ואת תגובת המשיבה, והגעתי למסקנה כי יש לדחות את הבקשה. אסביר.

כב. נראה כי פרסומו ברבים של המידע בדבר יחסיהם האינטימיים של המבקש וטנצר עלול לפגוע בפרטיותו של המבקש. זאת, על שום שמידע כזה נחשב כנוגע לליבת פרטיותו של אדם (ראו: פסקה יט' לעיל), ובענייננו טען המבקש, כי הוא מנהל חיי משפחה מסודרים, והמידע האמור הוסתר עד היום מבני משפחתו, כך שחשיפתו עלולה להביא כדי קרע משפחתי. במצב דברים זה - הפגיעה הפוטנציאלית בפרטיותו היא חמורה. לכך מסכימה גם המשיבה. אשר על כן, מתקיים, לכאורה, התנאי הבסיסי להפעלת הסמכות הקבועה בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט.

ואולם, כאמור, שומה עליי להוסיף ולבחון את עוצמת הפגיעה בפרטיות המבקש, לעומת עוצמת הפגיעה שיפגע איסור הפרסום, אם אעתר לו, בעקרון פומביות הדיון. זאת, כמובן, בהינתן הצעת המבקש להגביל את איסור הפרסום של הכרעת הדין לקטעים המבוקשים בלבד.

כג. הנתונים החשובים לענייננו הם העובדה שמדובר בהכרעת דין מרשיעה שניתנה לאחר שנשמעו ונבחנו הראיות בתיק לגופן, להבדיל מהליך משפטי המצוי בשלבים מוקדמים. תוכנה של הכרעת הדין - הרשעה בעבירות כלכליות לפי חוק נ"ע ובעבירה של קבלת דבר במרמה, שחלקן חמורות. המבקש הורשע בביצוען של העבירות בעודו מכהן במשרה רמה בחברה ציבורית. בהכרעת הדין ניתן, כמתבקש מהראיות, ביטוי למערכת היחסים האינטימית שקיימו המבקש וטנצר. עיון בקטעים שמבקשת ההגנה כי פרסומם יאסר מעלה כי מרביתם נמנים עם הרובד העובדתי של הכרעת הדין, ומתייחסים לעדויותיהם של המבקש וטנצר ולהתוודותם בדבר יחסיהם הרומנטיים והשלכותיהם. יתרת הקטעים נמנים עם מסקנות הכרעת הדין, אשר בהן נקבע כממצא כי קיימת זיקה ישירה בין היחסים הרומנטיים והזוגיים שבין השניים לבין העבירות שביצע המבקש בפרשת האישום הראשון, כמו גם, העבירות שביצעו שניהם בפרשת מידע הפנים שבאישום השני (לדוגמה בלבד: הפסקאות 153, 154, 164, 391, 434, 435 בהכרעת הדין).

כד. במכלול הנסיבות שמנתי, עניין רב לציבור בפרשות מושא כתב האישום ובהכרעת הדין המרשיעה. הזיקה בין מערכת היחסים האינטימית שניהלו טנצר והמבקש, לבין מעמדו של האחרון כדירקטור, כרקע לביצוע העבירות שבהן הורשעו השניים, משליכה גם היא על מידת העניין הציבורי בפרסום אודות מערכת היחסים האמורה.

לאור כל האמור, ברי גם, כי הטלת איסור הפרסום המבוקשת ביחס לקטעים הספציפיים עתידה לפגוע פגיעה ממשית בהבנת הציבור את מעשי העבירה, את הרקע להם, את תוצאתם ואת חומרתם, ונמצא כי חמורה ביותר הפגיעה בעקרון פומביות הדיון וזכות הציבור לדעת.

כה. אין לך כמעט הליך פלילי בתחום העבירות הכלכליות ועבירות לפי חוק נ"ע שלא כרוכה בו, מעצם טיבו וטבעו, פגיעה בנאשם בכל מישורי חייו, פגיעה אשר באה לידי ביטוי בנזק לשמו הטוב, פגיעה במשפחתו ופגיעה בעבודתו ובמשלח ידו. ולמרות זאת, אין בתי המשפט נוטים לאסור את פרסום זהותו של הנאשם, ואף לא את מסכת העובדות הנוגעות לעבירות המיוחסות לו. לא מיותר להעיר, כי בע"א 4963/07 התיר

בית המשפט העליון לפרסם ברבים את זהותו של בעל דין, עורך דין בעיסוקו, לגביו נטען בכתב התביעה שהגיש לקוחו של עורך הדין כי מעל באמונו אגב קשר רומנטי שניהל עם אשת הלקוח, וזאת, על אף הפגיעה הפוטנציאלית בפרטיותו, ועל אף שההליך המשפטי האזרחי נמצא בראשיתו.

כו. בגילוי לב ומעבר לצורך אומר, כי במהלך כתיבת הכרעת הדין ניסיתי להצניע במידת האפשר את אופי הקשרים שבין המבקש וטנצר. אולם, ככל שהפכתי בעובדות ובעדויות ובמשתמע מהן, לא מצאתי כל דרך וכל אפשרות להימנע מאיזכורם של הקשרים ומאופיים האינטימיים. הימנעות שכמוה כהעלמת עובדות חשובות וחיוניות להבנת מסכת העובדות שהיוותה רקע למעשים העברייניים.

כז. לקראת סיום: מוסכם עמי, כי היקפה של הזכות לפרטיות רחב, וכי יש לכבד את האינטרס הפרטי של המבקש לאוטונומיה, לכבוד, לחרות, להפרדה בין ה"אני" לבין החברה, ולהתנהלות ללא מעורבות זרה, לבל ייפגעו היחסים בתוך משפחתו [ראו: דברי הנשיא ברק בבג"צ 6650/04 **פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי נתניה** (14.5.2006)]. כל זה טוב ויפה, כאשר מי שטוען לפרטיות מצניע את קשריו האינטימיים ואיננו כורך אותם בהתנהלותו המקצועית ובמשרתו הציבורית. לא כך, כאשר היחסים שאותם מבקש הוא להסתיר מידעת הציבור וממשפחתו חורגים ממתחם ה"אני" ומסיגים את גבול החברה עד כדי פגיעה ממשית בערכיה המוגנים. במלים אחרות: נוכח הקביעות בהכרעת הדין, בשתי הפרשיות הנפרדות, לפיהן, היחסים האינטימיים שניהל המבקש עם טנצר היוו רקע ובסיס למעשים העברייניים - אין כל הצדקה לערוך את ההפרדה בין ה"אני" והחברה; אין הצדקה ערכית להעדיף את הפגיעה בפרטיותו של המבקש על פני הפגיעה בעקרון פומביות הדין שתגרם כתוצאה מאיסור פרסומם של היחסים.

כח. בשים לב לאלה, ובהתחשב באיזון הנורמטיבי עליו עמדתי, והבכורה המוקנית לעקרון פומביות הדין, אינני סבורה כי הנזק הצפוי להיגרם למבקש כתוצאה מפרסום הכרעת הדין והמידע הכלול בה עולה בעוצמת חומרתו על עוצמת הפגיעה שתיגרם לאינטרס הציבור המגולם בעקרון פומביות הדין, אם ייאסר פרסום המידע. הפגיעה והנזק הצפויים למבקש הם פועל יוצא, טבעי, מעצם ההליך הפלילי שהתנהל נגדו; הם מהווים תוצאה ישירה מהעובדה שהעבירות נעברו על רקע מערכת היחסים הרומנטית, ההדוקה, שניהלו המבקש וטנצר. באיזון בין חומרת הפגיעה במבקש לבין אינטרס הציבור בפרסום - גובר ללא כל ספק האחרון.

לפיכך, אני דוחה את הבקשה, ומחליטה כי הכרעת הדין תפורסם כולה.

כדי לאפשר לב"כ המשיב להיערך ולערור, מעוכב יישום ההחלטה עד 2.1.17 שעה 13.00.

לפי שעה ההחלטה חסויה מפני הציבור, וכך הכרעת הדין.

המזכירות תמציא החלטתי לכל הצדדים בתיק (לרבות נאשמת 2 ונאשם 3).

ניתנה היום, כ"א כסלו תשע"ז, 21 דצמבר 2016, בהעדר
הצדדים.

[1] שהרציו בו תומך בעמדתה ולא בעמדת המבקש.